

L'ESPURNA

La tònica administrativa de l'antic règim fou la disbauxa, el desordre i el llibertinatge.

La Revolució exigeix, als seus mandataris, rigidesa, sacrifici i austeritat.

Segona Epoca. Any I. Núm. 16

Girona, dijous, 3 de desembre de 1936

DIARI DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

No guanyaríem la guerra si barràvem el pas a la Revolució.

El milicià lluita a la vanguardia segur que, en retornar a casa seva, no hi trobarà els seus enemics de classe.

GUIO

Les posicions còmodes

LA "FLEMA" ANGLESA

Eden, a la cambra anglesa dels Comuns, acaba d'afirmar que el conflicte que apassiona a tot el Món en aquests moments "no deu ésser observat des del punt de vista espanyol, sinó des de les teories típiques de l'imperialisme britànic".

Què s'entèn, pregunto jo, per teories típiques de l'imperialisme britànic?

Ja comprenem que la democràcia anglesa deu ésser examinada amb tot deteniment per a poder-ne treure l'entrellat. Se'ns presenta a voltes aquesta democràcia d'una manera tan extranya, que es fa necessari agafar-la amb pines.

Els vaixells anglesos no podran provisionar els ports espanyols. Això vol dir simplement que Anglaterra es desentèn d'aquesta croada magna del proletariat mundial contra l'imperialisme feixista.

Són aquestes les teories típiques de l'imperialisme britànic? Confesem que ens resistim a creure-ho.

Encara que a la Cambra dels Comuns aquesta resolució hagi obtingut una forta majoria de votants, no creiem que li sigui tan senzill desentendre's de la transcendental contesa que amb tanta abnegació i a costa de tants sacrificis, està portant a terme el poble espanyol, en defensa de la Llibertat.

Si es redueixen a això les teories típiques de l'imperialisme britànic, creiem, sincerament, que resta a molt poca alçada la democràcia anglesa.

Si la democràcia britànica creu complir amb el seu deure abandonant als treballadors, als autèntics demòcrates, que per damunt el sòl hispànic vessen abundantment llur sang per la Llibertat i la Justícia, entenem que està jugant un paper ben trist. Més valdria que no parlés de les típiques teories de l'imperialisme anglès, amb aquest aire de burgès satisfet.

Als treballadors espanyols, i al proletariat internacional, no li causen
(Segueix a la plana 2)

Cal destacar com a nota de més relleu en el front antifeixista, la radicalització del nostre moviment alliberador.

Convinguem, que, per un moment, sembla apoderar-se de les masses treballadores una mena de basarda envers les qüestions aparentment alienes al Front de Guerra.

La consigna, «avui, la guerra; demà la Revolució» assolí arrelar en forma tan perillosa que temérem per la sort de la gesta popular.

El nostre partit segur de la justesa i adequació de la seva consigna proclamà als quatre vents que no guanyaríem la guerra si barràvem el pas a la torrentada revolucionària.

La guerra i la Revolució són inseparables, com ho és també l'objectiu que persegueixen.

Destruir el feixisme no és sols anorrear-lo a les trinxeres; és d'imperiosa necessitat arrancar-lo de les fàbriques, dels camps i dels tallers.

El milicià que abandona la llar, no deixa alegrement la companya; els fills; sinó que agafa el fusell, impel·lit per la ràbia proletària, justa, justíssima, en mesurar la follia esclavitzadora del feixisme.

El milicià lluita a la vanguardia segur que, en retornar a casa seva, la Revolució haurà vençut els seus enemics de classe.

Els nostres milicians lluiten per la terra, per la masia, per la pau, el pa i la llibertat.

Les masses treballadores han superat la desorientació i confusió, fins i tot natural, dels primers moments, i fan cap envers la seva total i plena emancipació.

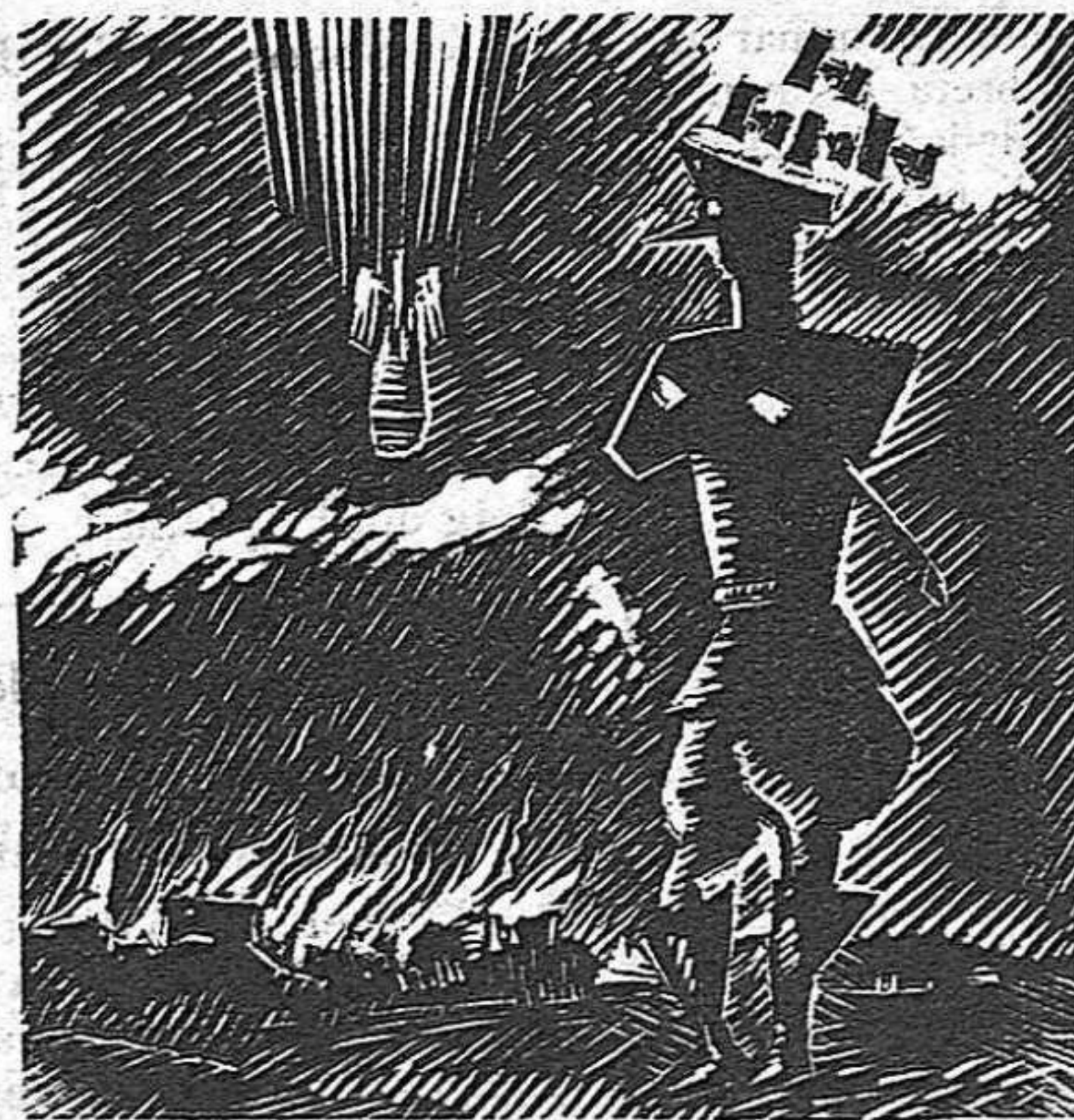
Avui, els camps s'han ben desllindat.

Amb la Revolució, fins les darreres conseqüències.

Amb l'Antirrevolució, fent de petit burgès i de menxevic.

Però, la classe proletària sap prou bé que l'embranchida bèl·lica és impossible si manca la fé revolucionària en els objectius capitals de la lluita.

Així es construeixen els Imperis!

Els primers dies de la Revolució, el poble «incult» exacerbant, desbordà d'indignació i assadollat de venjança tants segles continguda, cremà, matà, devastà... Però en la seva noble furia respectà, dones infants i obres d'art...

Més tard, en nom de l'ordre i de la patria gent «cult» han fet fer a sang freda cremar, matar, desvastar, sense respectar però ni dones, ni infants, ni obres d'art. Així pretenen reconstruir un imperi que en temps de pau ja havien arruïnat!

Malverseu en aquestes tasques les vostres municions mal adquirides, que les nostres les guardem per a occir-vos a vosaltres, els responsables.

Mori el feixisme! Visca la Revolució Socialista!

ESPURNES Els quatre Genets de l'apocalipsi

Juliol de l'any 18. Estepes de l'Europa en cendres, prenyades de milions de cossos humans. Boscos inabarcables a la vista, de creus simbòliques del sacrifici estèril, de la mort cercada en lluita fratricida. Terra saturada de la sang vessada en holocauste a la supèrbia. Terra assassina. Terra vampir enfitada de sang jove. Terra negra. De fang, detritus i coàguls. Panorama de mort i desolació. Bandades de corbs que a la flaira de la carn pútrida ennegrien l'horitzó. Espectacle dantesco. Aquest era el Juliol de l'any 18.

Rasgant el firmament enrogit d'Europa, passà tremolosa l'ani esperada durant 4 anys amb insomnis de febre. L'au de la Pau. Passà amb el mirte i el llorer en sa boca tendra constrenyida per l'amargor magatzemada a l'ombra del seu catau durant l'eufòria fratricida. Passà deixant caure a les trinxeres, encara fumejant, fulles de llorer. Era la Pau. Era l'armistici.

A la ciutat, la vila i el llogarret, llençaren al vol llurs campanes, saludant la vinguda del colom simbòlic. Les campanes glatien d'emoció i d'alegria. Però el seu so era el mateix so que llença a la joventut a la recerca de la trinxera, de la lluita, del cos calent per clavar-li llur baioneta. Era el só, el crit a la submissió i la disciplina de ramat. Poc podia esperar-se per a l'esdevenidor, que es creia lluminós, dels cants de metall de les campanes al servei de la reacció. Un dia arribarà el moment en què llurs mateixes campanes saludarien el soroll sec del canó al badar-se per llançar llurs guspises de foc i de metralla.

La multitud enardida es llança al carrer en pancartes alusives al moment històric. Folla d'emoció cantava als quatre vents com promesa fervent la fraternitat entre tots els homes. Ja mai més podria dar-se el cas d'una nova catàstrofe com la finida.

Mentrestant, passaven tristos,
(Segueix a la plana 2)

Joventut Comunista Ibèrica

La Joventut Comunista Ibèrica fa sentir la seva veu als treballadors de La Bisbal.

Ahir a les nou i mitja es celebrà un acte organitzat per la J. C. I. de la Bisbal. La sala plena de gom a gom, aplaudí en tot moment les consignes que els nostres joves parlamentaris donaren als reunits.

Començà l'acte i féu la presentació dels oradors el company de La Bisbal Pagès.

Donà un record als caiguts de la J. C. I. i digué que els joves obrers i camperols són els cridats a formar el dia de demà la Joventut Socialista. Per això, però, hem de lluitar fins a la fi, no consentint que els nostres destins els segueixin regint els despotes i els criminals.

Digué unes breus paraules de salutació un company pioner de Palafrugell. Alentà als joves comunistes a seguir la lluita i acabà amb un visca a la Revolució que fou contestat unànimament pels reunits.

S'aixecà a parlar després el comissari polític de la Caserna Lenin de la nostra ciutat, company Corominas.

Féu una comparança de les revolucions passades, que vingueren amb sang, ben al revés de la revolució democràtico-burguesa espanyola el 1931. Nosaltres ja deiem que fracassaria i ha estat així. La democràcia gurgesa es va esfumar i anem a passos agegantats vers la revolució democràtico-socialista.

A Espanya, durant aquests cinc anys de republicanisme ful, no es sabé resoldre el problema de l'església, del militarisme i de l'Estat. La Revolució l'ha resolt amb ben poques hores. No ha deixat ni una església en peu. Ha lliurat la terra al camperol, perquè ell és qui la treballa i qui solament té dret a gaudir-ne dels seus fruits. No ha esperat a les resolucions de la reforma agrària, no, s'ha apropiat de la terra, ja que ningú pot usurpar-li aquest dret.

També ha depurat, destruint-lo, l'exèrcit militar. Al seu lloc ha creat les milícies obreres que no són com l'exèrcit de la República democràtica, sinó l'exèrcit roig de la classe treballadora. Es carn de la nostra carn i sang de la nostra sang. Per això volem que sia manat, que sia controlat, solament per la classe treballadora, pels fills del poble. Aquests si que no traïran, com ho han fet els militars, a la nostra Revolució. (Grans aplaudiments).

No permetrem, però, que passat aquesta guerra, continuïn les coses com abans, no. Els obrers i els camperols, els milicians i els soldats que treballen i lluiten no donen llur sang per això. Lluiten i moren si és precis per la Segona Revolució.

Pesi a qui pesi volem fer triomfar-la, ja que volem la llibertat de tots els pobles d'Ibèria i de tots els pobles del món.

Lluitem també per Catalunya, ja que ella és la nostra mare, però consti que ens mereixen més consideració i més camaraderia un treballador d'Andalusia, un pescador de Galícia que no pas un d'aquests nostres burgesos per més catalanistes que es diguin.

Donem amb això la veu d'alerta. No ens hem d'adormir sobre els llorers de la victòria. Vindran encara jornades d'intensa lluita. Que ningú torni enrera, ja que si hi ha algun jove, algú que vulgui fer tractes amb l'enemic, a aquest l'obligarem a seguir-nos, amb la coacció, amb l'amenaça i àdhuc amb la pistola.

Així doncs, companys, no defallim. Si amb les armes a la mà hem conquerit el pa i la llibertat amb aquestes mateixes armes haurem de defensar-lo.

(Grans aplaudiments subratllen el parlament del company Corominas).

Parlà després el camarada Pallach de la J. C. I. de Figueres.

Començà el seu parlament combatent els partits democràtico-burguesos que volgueren fer la Revolució republicana sense sang.

Mentre nosaltres demanàvem, mentre la joventut exigia es castiguessin els traïdors, se'ns tractava de sanguinaris. Se'ns acusava, al Bloc, de llavors, de *lliguers*. El govern que hi havia format en lloc de destruir de soca arrel l'església, els Gil Robles, Lleroux, Batet, Sanjurjo, etcètera, se'ls enlairava, se'ls hi donava càrrecs importantíssims i ens hem trobat ara que aquests "patrocïnats" pels partits democràtico-budgesos ens han traïdonat, omplenant de sang els carrers de la nostra Ibèria.

Ara però, tot això s'ha acabat. Lluitem i lluitarem per la República Socialista. Enfonsarem la República democràtica i damunt aquest edifici, corcat, vell i anacrònic hi posarem el nou Casal de la República Socialista.

Els reformistes, aquests enemics nostres ens acusen de feixistes, ens titllen de fer el joc al govern de Burgos. Els nostres companys, però, ja saben que això és mentida.

Un meu company de Cadaqués, suara arribat del front de Madrid m'explicava que les Joventuts Socialistes Unificades d'aquella ciutat, ataven al P.O.U.M. i a la J. C. I. Se'ns acusa, se'ns difama i se'ns assalta el local.

A Catalunya, però, som l'organització més viril, més forta. Si volguéssim també nosaltres ens podríem dedicar a aquesta tasca difamatò-

ria, i també podríem assaltar quants locals volguéssim. Però a despit de tot això, demanem la unitat de tota la joventut obrera per tal de portar avant la Revolució Socialista.

La joventut estem disposats a donar-ho tot, fins la vida si és necessari, per tal d'aixecar ben alta, als cims de Burgos, la bandera roja de la Federació de Repúbliques Socialistes Ibèriques.

Per mitjà del feixisme governamental d'Alemanya, Estats Units, França i Itàlia s'ha organitzat al proletariat d'aquests països dient-los-hi que nosaltres lluitàvem per una República democràtica. Per això no se'ns envia armament, ni canons, ni metralladores, ni avions.

Tenim confiança, però, amb aquesta legió internacional que ens defensa les portes de Madrid. S'hi posen amb les dents si és necessari ja que saben que significa per ells el triomf del feixisme.

Acaba dient que hem de seguir sempre la consigna del nostre perdut camarada Maurin "a vèncer o morir".

(Fou llargament aplaudit).

S'aixecà a parlar després el company director de "L'Espurna", Miquel Martí.

Treballadors: — diu — Damunt l'horitzó polític peninsular s'enlairen denses nuvolades que pretenen enterbolir el pervindre lluminós que ens ofrena la Història. Hem de lluitar amb obstacles majúscols. La nostra Llibertat l'hem de conquerir amb el sacrifici, amb l'esforç i arribant fins i tot a la generosa ofrena de la vida.

Amb el puny enlaire i brandant amb la mà el fusell i a l'altra la falç, o el martell, signé del camp o de la ciutat, diem ben alt: S'han d'extermiar tots els feixistes, els que s'han sublevat i els que no s'han sublevat.

Es indubtable que això no pot extingir-se sense sang. La bèstia negra, els règims polítics ancestrals no moren a l'alcova, moren al carrer matant. Hem de procurar que el feixisme espanyol mori a les nostres mans. Ho pronostiquem. Per això no solament comptem amb l'apoi dels treballadors russos. Comptem també amb el proletariat dels països on hi domina el feixisme: Alemanya, Itàlia, etc. Aquests mateixos treballadors dels camps de concentració, que, quan tenen una ocasió favorable salten per damunt les trinxeres, i vénen a constituir aquí a la nostra Ibèria les columnes internacionals.

Aquests companys, enrolats a les milícies internacionals no reculen mai. Prefereixen morir, doncs ells han viscut el feixisme, donen la vida i ens defensen per tal que nosaltres no ens veiem endogalats pel feix criminal.

Saben que el feixisme és el buit en doctrina, l'opressió en el mètode; l'esclavatge com a fi. Programa ben cristià per cert: jornals de sol, salaris de fam, enfonsament de la legislació del treball; el feixisme regalima misèria, mort i guerra. Programa a la fi de presó i de cementiri. Un capellà a cada barri, i a cada poble, un presidi. Com a temple un palau, i una quadra per escola. Per ells, or, joies, i per a la llibertat plom i reixes.

La guerra entaulada al nostre terre no és una guerra a l'antiga usança. És un enfrontament de dues idees, de dues classes; la classe proletària contra la classe explotadora.

Camperols, vosaltres teniu dret a la terra, la terra és vostra perquè la treballem. No volem que aquests jesuïtes de sotana curta, aquests polítics revolucionaris que en tenen tot menys el revolucionarisme ens manin. Es diuen revolucionaris i encara tenen un magatzem d'òsties consagrades engolides fa quatre dies.

La joventut, tothom, hem de formar l'Aliança Obrera. L'Aliança Obrera és avui indispensable. Hem de constituir-la avui al front de lluita, a la reraguarda. Si no ho fem així l'haurem de constituir demà a la presó a l'exili.

Per això, doncs, tots junts constituïrem un

exèrcit fort, i ens presentarem davant els palaus capitalistes i direm als magnats sobers i despotes: Obriu de bat a bat les portes, ja que ens perteneixen a nosaltres o sinó les esfondrarem.

Tots dempeus, anem als llocs de més perill i sota els plecs de la gloriosa bandera roja.

Avui més que mai, fins a vèncer o morir. (El nostre company s'escoltà una sorollosa ovació).

Per tancar l'acte, el company Estela de la J. C. I. de Barcelona prengué la paraula.

Digué que hi han dos móns en lluita: el capitalisme que va quedant anihilat i el proletariat que sorgeix puixant i batallador. Marxem nosaltres vers la lliberació definitiva. La lluita, doncs, està entaulada contra els reformistes i burgesos.

Combaté a la República que en 5 anys no poguer realitzar res del que havia de fer pels treballadors. La raó ens ha estat donada pels esdeveniments. Així hem vist que la República el màxim que ens ha donat ha estat en lloc de benestar la massacre dels nostres germans. Nosaltres no podem assolir la llibertat sinó és implantant la República Socialista.

Podrem anar a la socialització i al règim col·lectiu íntegre, i així davant els treballadors, tots units, podem tirar endavant la Revolució.

Els feixistes ens temen perquè som per ells inflexibles. Sabem nosaltres el que ens espera cas de guanyar el feixisme. Som justiciers perquè vengem els nostres germans caiguts. Llitem amb decisió i no donem mostra, els homes del POUM, ni de la J. C. I. de magnanimitat ni de decadència. Nosaltres els joves marxistes no declinem mai la nostra testa.

Acaba dient que el liberalisme petit-burgès ha fracassat rodonament i nosaltres — la joventut — som els que tenim la paraula per arribar a la consecució dels nostres ideals de Llibertat i de Justícia.

Mai més hi ha d'haver misèria, esclavatge i manca de cultura.

En lloc d'esclavitut hem d'implantar una nova era de progrés.

(Es aplaudit).

La Joventut Comunista Ibèrica, doncs, fixa ahir a La Bisbal les seves consignes i els sentiments que la mouen per arribar ben aviat a la victòria i assolir la Revolució Socialista, per tots anhelada.

Avant joves comunistes!

MAURY

NOTICIARI

Hospital de les Comarques Gironines

Organitzat per la Facultat de l'Hospital de les Comarques Gironines, dintre breus dies tindrà lloc una conferència per a prevenir-se dels gasos asfíxians.

Aquesta conferència anirà a càrrec del farmacèutic d'aquell establiment company Joan Santaló.

Aquest mati ha visitat al Comissari de la Generalitat, Jordi Frigola, el conegut aviador català Canudas.

Socors Roig del P.O.U.M.

Ens ha estat entregat per Angela Vilanova 32 madeixes de llana les quals destina al Socors Roig del P.O.U.M.

Hem rebut de Vicens Font i Salleras la quantitat de 5 pessetes amb destí al Socors Roig del P.O.U.M.

Generalitat de Catalunya

Delegació d'Economia de la segona Regió de Catalunya.—Girona

La Delegació d'Economia de la segona Regió de Catalunya ja fa alguns dies interressa als Comitès Comarcals de la C. N. T. que designessin la persona que ha d'ocupar el càrrec de Sots-Delegat d'Economia a les diferents comarques gironines, i com siga que malgrat els dies transcorreguts no s'ha rebut cap nomenament, i essent urgent el compliment d'aquesta ordre, recomanem que ho facin amb tota urgència per tal que tinguem coneixement de les persones a les quals ens haurem de dirigir pels assumptes que facin referència a aquesta Delegació.

El Delegat d'Economia,
Pere Serra.

GUIÓ (ve de la pàgina 1)

cap gràcia les còmodes posicions d'una democràcia que no viu la vida moderna.

La flema britànica, la tradicional fredor anglesa, no és en aquest cas, una cortina estereotipada que amaga una cortina, uns ramells de cinisme? No resulta un cobrellit elegant que amaga unes intencions no del tot correctes?

Ja no enganyen, és clar, a ningú, aquests embolcalls de flema britànica.

Als treballadors, dispossats a vessar fins la darrera gota de llur sang, no els importen gran cosa els acudits de determinats personatges.

El proletariat revolucionari no té confiança amb ningú més que amb els seus germans de classe. Els explotats s'entenen sempre a tot arreu.

No seran pas els milords anglesos per excentricitat els que ajudin a la democràcia obrera espanyola. Seran els treballadors, els forçats de la fam els que imposaran l'assistència mútua entre els explotats d'arreu de la Terra.

Reconeixem les moltes virtuts de la democràcia britànica. Veiem també, però, les seves equivocacions, els seus errors, siguin sincers o siguin interessats.

Tota posició inhibidora d'una veritadera democràcia, ens sembla una equivocació de conseqüències incalculables; a més d'ésser un fals egoisme. Tota democràcia que en aquests moments faci el sord a la veu de la Justícia i de la Raó, comet una traïció a totes les altres democràcies, a més de traïcionar-se a si mateixa.

Si el feixisme s'entronitzés a Espanya, totes les democràcies corrien un perill gravíssim. La democràcia anglesa, tan aficionada a les típiques teories de l'imperialisme britànic, tampoc no es salvaria de la desfeta.

La flema britànica no ha estat pas en aquesta ocasió a l'alçaria pertinent.

Es clar que els treballadors no estan acostumats a confiar massa amb les democràcies burgeses. Ells es compenetren perfectament amb els germans d'explotació.

Naturalment que també existeix una certa diferència entre democràcia burgesa o democràcia obrera.

De totes maneres, el proletariat mundial sabrà jugar fort. No es sent gens inclinat a perdre la partida.

PUIGÓVOL

Conselleria de Proveïments

Aquesta Conselleria de Proveïments aquest mati ha repartit a la nostra ciutat 15,622 quilos de patates pel consum de Girona.

Degut haver de servir a les cases d'Assistència, Hospitals, etc., i per haver quedat la ciutat del tot proveïda aquesta Conselleria assebeita que no es repartiran més patates fins dijous de la propera setmana. Girona 3 desembre 1936.

Cal destacar l'aportació entusiasta del nostre Partit a la constitució de la 1.ª Divisió de l'Exèrcit Popular de Catalunya.

En nombre ben crescut, els militants del P. O. U. M. s'han allistat per tal de servir, amb les armes a la mà, la causa de la Revolució Socialista.

Salut i avant!

ESPURNES (ve de la pàg. 1)

desfets, els mutilats de la Gran Guerra. Els ex-homes de la societat que quedava. Amb aquesta base s'ha via d'edificar la nova vida...

Avui, 17 anys després de l'armistici, l'ombra nefasta "dels quatre Genets de l'apocalipsi" cobreix altra volta l'horitzó europeu.

Les potències que foren belligerants es disposen novament a la lluita fratricida, al crim i a la devastació. I aquelles campanes que saludaren la vinguda de l'au de la pau estan a punt de llançar el seu só metàl·lic, que com punyalada arterial, li dongui mort.

WLADI

Grans èxits de les tropes lleials al front d'Aragó

Hi ha assumptes que preocupen més la vida d'Anglaterra que el conflicte internacional.

El rei Eduard es vol casar amb una "amigueta"

BARCELONA

FRONT D'ARAGÓ

COMUNICAT DEL MATI

Barcelona (2 tarda) — El comunicat facilitat aquesta tarda pel conseller de Defensa és el següent:

Sector Osca: S'han presentat a les nostres línies deu evadits de les files faccioses.

Sector Alcañiz: Les nostres forces han operat sobre les columnes faccioses que procedents de Calamoche intentaven ajudar als nucs rebels que ocupen Villanueva del Rebollano. Hem ocasionat a l'enemic 100 baixes vistes.

Simultàniament les nostres forces han atacat els centres de resistència enemiga sobre Torre los Negros. S'ha ocupat una posició ventajosa causant a l'enemic gran nombre de baixes, fent presoners i capturant nombros material de guerra.

El resum de les accions d'aquest mati és el següent:

El nombre de les nostres baixes no excedeix d'una trentena i el de l'enemic sobrepassa als 200.

Companys sortirà demà cap a París

Barcelona — La malaltia del president de Catalunya ha deixat rastres en el cos del senyor Companys. Ara però ja s'ha llevat i demà a la tarda sortirà cap a París per tal de prendre part a l'acte antifeixista que es celebrarà diumenge al Velòdrom d'Hivern.

No s'ha decidit encara qui formarà la seva escorta. Sabem però que hi anirà els ciutadans Closas, Andreu Abelló, Balari, Ribas, Miravitlles, Dalmaç Costa i el seu secretari Piquet. L'estada del president a París serà brevíssima.

Visites al President

Barcelona. — Aquest mati ha visitat al president Companys el senyor Francesc Asales, tinent d'Alcalde de Mallorca i li ha expressat la seva adhesió.

També l'han visitat una delegació de la Columna Internacional formada per 4 companys estrangers i del secretari de la Columna per a fer-li avinent que diumenge tindrà lloc l'enterrament del cap de la Columna Hans Reimbert mort al camp de batalla.

Així mateix l'han visitat el tinent de la G. N. R. Escobar i el comandant Pérez Farràs.

Socialització de la medicina a la reraguarda

Barcelona. — Sobre aquest tema, avui a dos quarts de vuit parlarà des del micròfon de les emissores barcelonines, el doctor Martí Ibàñez, director d'Assistència Social de Catalunya, tractant el tema "Socialització de la Medicina a la reraguarda".

Madrid

Importantíssim comunicat del Ministre de Marina i Aire.

La jornada d'avui ha estat d'intensa activitat per als nostres aviadors als fronts del centre d'Espanya.

A les nou del mati una patrulla va bombardejar concentracions de camions i forces d'infanteria a Carabanchel Alto, traslladant-se al campament militar, que igualment bombardejà.

Poc després un altre grup marxà cap a Torrijos, on pogué descobrir un aeròdrom enemic, situat al nord de dit poble, entre la carretera de Sant Martín de Valdeiglesias i Santa Cruz de Retamares. A l'esmentat aeròdrom hi havia deu aparells de caça, els quals despegaren i intetaren ataca

car els nostres bimotors. Aquests no sofriren cap dany i seguiren per la línia del ferrocarril a Madrid i com fos que observessin a l'estació de Cabañas de la Sagra, l'existència d'un tren, el bombardejaren eficaçment.

Set aparells efectuaren un vol baix sobre la carretera d'Extremadura i trobaren entre Quismondo i Santa Cruz de Retamares una secció de cavalleria mora que anava en direcció cap a Madrid. L'atac de la nostra aviació fou tan violent i eficaç que varen sucumbir tots els genets. Foren molts els cavalls que varen morir en aquesta acció, i altres, desbocats varen fugir camp a través. La mateixa esquadreta en vol molt baix realitza tot seguit un atac a l'estació de Bargas i destroçà per complet set vagonets carregats d'efectes militars i deixà gairebé enrunada l'estació. Igualment realitzaren un atac idèntic contra l'estació de Villaseca, on igualment s'agombolaven vagonets militars.

A les onze del mati i per trobar-se a dita hora sobre Madrid nou Junkers i set caces enemícs, sortiren trenta-cinc caces nostres, davant de la presència dels quals fugiren els aparells facciosos sense poder realitzar els objectius criminals que desitjaven.

A les tres hores i vint minuts de la tarda catorze caces nostres trobaren sobre Madrid sis Junkers i dinou caces adversaris als quals atacaren valentament i posaren en franca fugida.

Minuts després de la una de la tarda, una de les nostres patrulles de bimotors atacà un comboi format per quaranta camions al sud-est de Boadilla del Monto, que anava en direcció a dit poble. A continuació, la mateixa patrulla bombardeja l'estació de Talavera, on hi havia format un tren compost per trenta vagonets. D'allí estant sortiren a l'encontre dels nostres aparells quatre caces enemícs sense que aconseguiren abastar-los amb els seus disparos.

El servei més important entre els efectuats avui, fou el que realitzà a dos quarts d'una, una esquadreta encarregada d'atacar l'aeròdrom de Talavera. Hi havia en aquest aeròdrom quinze aparells de bombardeig moderníssims, dels que ha rebut darrerament l'enemic. A sobre d'ells es llençaren des de poca alçaria quaranta bombes grans i dues centes de petites. A més, les metralladores dels avions atacants crivellaren els aparells facciosos des de una alçaria no superior a deu metres. Tots els avions enemícs quedaren completament destruïts. Alguns dels quals saltaren polvoritzats a la vista dels nostres pilots.

Segurament que aquest atac ha estat el més eficaç de tots els que s'han realitzat amb indubtable èxit sobre els aeròdroms enemícs.

Front d'Astúries

Gijón. — Després de tres dies de calma als fronts asturians, avui s'ha reprès l'activitat de les nostres tropes. La nostra artilleria ha batut encertadament i eficaç alguns objectius militars entre la ciutat d'Oviedo. Al sector de l'Escamplero, la nostra artilleria ha llançat una pluja de metralla sobre l'enemic, el qual ha estat obligat a una constant mobilitat de les seves forces per tal d'eludir el blanc dels nostres canons. El dia d'avui ha estat un dia gloriós per a l'artilleria lleial. El canoneig ha durat una hora i mitja.

Al Sud de Grado ha tingut lloc un combat veritablement terrible. Creia l'enemic, que era seva per sempre la iniciativa de

l'atac, i ara es troba amb la contrarietat d'haver de defensar-se a la desesperada i preparar-se per a sortir de Grado amb la seva Comandància a l'espatlla per a salyar-se dels nostres focs. L'enemic ha hagut de sacrificar avui una companyia darrera l'altra sota el foc de les nostres metralladores per a caure després dels fugitius sota l'impuls dels nostres canons. Els milicians han arribat, en avanç impetuós, fins als mateixos parapets dels facciosos i han sembrat en ells la mort amb l'encertat llançament de les bombes de mà.

Per la part d'Occident, la columna de Trabanco ha ocupat l'important poble de Soto de los Infantes. Té gran importància aquest poble perquè és el punt de sortida per a tallar als rebels la carretera que uneix Salas amb Tineo, cosa que dificultarà més el proveïment de Grado i Oviedo.

Una altra brillant operació s'ha portat a cap per la columna «Higinio Carrocera», que ha aconseguit tallar la carretera de Cornellana a Chalar i ha posat en situació anguniosa les comunicacions dels rebels en Galícia.

En saber-se el resultat de les operacions d'avui s'ha produït a Astúries inmensa emoció. La jornada ha constituït un èxit complet per a les nostres armes i podem assegurar que és el preludi dels que s'acosten.

ESTRANGER

La lluita a Abissínia

Roma (4 tarda). — L'Agència oficiosa Stefanni anuncia que les tropes feixistes entraren ahir a Izuillaiz a la regió dels llacs.

El rei Eduard d'Anglaterra vol maridar-se

Londres (4 tarda). — Tot Londres està pres de gran nerviositat. La guerra a Espanya i el conflicte internacional imminent ha passat a segon terme. El motiu és que el rei Eduard d'Anglaterra vol maridar-se.

Qui serà la seva companya

Londres. — L'elegida pel rei Eduard com a muller és la seva "amigueta" Miss Simpson. Aquesta de nacionalitat nordamericana, divorciada ja dues vegades, vol establir el tercer divorci i així poguer-se casar amb Eduard d'Anglaterra.

Els drets que tindrà Miss Simpson

Londres. — El govern anglès acceptarà la decisió del rei Eduard, però exigirà que la seva muller en lloc d'ésser reina sigui solament duquesa-consort i que cas de tenir fills, cap d'ells pos assolir la corona reial.

El rei ha rebut la visita de Baldwin i han conversat sobre aquest afer llarga estona.

Sembla que la decisió del rei ha estat satisfactòria.

Miss Simpson sortirà en breu cap a França on es reunirà amb el rei Eduard a París.

El bisbe de Londres està queixós

Londres. — El bisbe ha fet manifestacions diguent que el rei des de fa alguns dies es mostra indiferent a les pràctiques de la religió.

Secció de Premsa i Propaganda

Massanet de la Selva

Miting, diumenge a dos quarts de tres de la tarda.

Parlaran:

Ferrer Carbonell
Corominas
Gayolà

Vidreres

Miting, diumenge a les nou del vespre.

Parlaran:

Ferrer Carbonell
Corominas
Gayolà

Camprodón

Miting, diumenge a les deu del matí.

Parlaran:

Moreta
Martí
Quer

Seguries de Ter

Miting, diumenge, a les tres de la tarda.

Parlaran:

Moreta
Martí
Quer

Llanès

Miting, diumenge, a les quatre tarda.

Parlaran:

Moreta
Martí
Quer

Vilallonga de Ter

Miting, a les 7 de la tarda.

Parlaran:

Moreta
Martí
Quer

Setcases

Miting, a les 8 del vespre.

Parlaran:

Moreta
Martí
Quer

Llegiu i propagueu

L'ESPURNA.

Regiment de Cavalleria "Buodiny,,

Organitzant-se el regiment de Cavalleria "Buodiny,, tots els camarades i companys que desitgin allistar-s'hi ho faran el més prompte possible a la Caserna Lenin.

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

En de
que viu al carrer núm.

es subscriu per un mes al diari L'ESPURNA.

Signatura,

La dreta de l'Esquerra

Quixot i Sanxo Panxa a Perpinyà

Hi ha una consigna que no serem pas nosaltres els homes del P. O. U. M. que la trenquem: No volem pas de cap manera afeblir el Front Antifeixista. Sigui'n permès però, la crítica. Sigui'n permès pensar amb la ploma a la mà. Fa menys mal el que es diu que el que es calla. I nosaltres no volem callar allò que impliqui covardia dir-ho o complicitat. Quan la guerra s'acabi, els que tornin del front ems demanaran comptes de la nostre actuació. Així ens ho repetiren els gironins mobilitzats moments abans de sortir el tren ahir nit.

L'Esquerra de Catalunya ha tingut sempre un doble. Igual que els actors de la pantalla. Hi ha hagut sempre la mà dreta i la mà esquerra. L'Esquerra dels diumenges i la dels dies feiners. Els diumenges anava pels pobles i entusiasmava als pagesos parlant d'una llei de contractes de conreu. Els dies feiners, els mossos d'esquadra o la guàrdia civil entusiasmaven als cacics i propietaris amb llur activitat. El diumenge parlava contra l'església i el dilluns enterrava un militant o dirigent amb tot una confraria de capellans. Els Miravittles, Foix, Metje i companyia emplenaven fulls i fulls de l'Humanitat amb elocubracions «henrimaniesques» i les qüestions socials es resolien censurant premsa, perseguint militants, clausurant sindicats o afavorint als patrons des dels jurats mixtes.

Quan venien eleccions es destapava el pot del fum i tots com un sol home, els dirigents advocats de l'Esquerra passaven factura de mèrits. Les camarilles o capelletes desenbeinaven els sabres i endavant. Estira per aquí, estira per allà i al cap d'avall s'ho partien. Uns quants de la dreta i uns quants de l'esquerra. I així era possible que veiéssim coses tan estranyes, i tants senyors que ocupaven llocs de responsabilitat que els venien grans.

Mercès al cara i creu o dreta i esquerra de l'Esquerra, poguérem veure com Coll Llach cacic de Pals, odiat per tots els treballadors d'aquell poble s'enfilava carbassera amunt fins a la Comissaria d'Ordre Públic de Catalunya. O bé com Camps i Arboix, que havia tocat variats teclats de la política local, s'anava enfilant fins a la Alcaldia. O bé com Puig Pujadas, botiguer de Figueres que interposà la seva influència per que la dependència mercantil de la capital de l'Empordà no fruis del descans dominical, s'anava enfilant amb els ulls clucs i un trosset de llengua a fora fins arribar a la Comissaria de la Generalitat. (No és veritat Prunés?) Aquestes figures i moltes d'altres representen un passat de confusió. Tots creiem que havien anat a parar al museu del poble. Però l'Esquerra sembla que torna a bellugar-se. Vol tornar a fer jocs de mans, amb la mà de senyar-se. (la dreta) i amb la de picar als obrers amb les porres, (l'esquerra).

I això no passarà sense que nosaltres hi diem la nostra. El cas d'en Revertés a Barcelona ha estat una lliçó. Però ara no estem per lliçons ni per romanços. Ni Camps i Arboix ni Puig Pujadas perteneixen a n'aquest món. En tot cas que ho demostrin agafant un fusell cada un. Tots dos estan al consolat de Perpinyà. No és aquest el seu lloc. Per què no són revolucionaris, per què són la dreta de l'esquerra.

El consolat de Perpinyà té molta importància. Que recordi tothom sinó l'actuació del que hi havia. Aquests dos senyors, Quixot i Sanxo Panxa d'una democràcia prehistòrica han d'anar o al front, o al consolat d'unes illes del Pacífic.

I ara una advertència a l'Esquerra; Si s'intenta ressucitar la política d'influència i amistats col·locants senyors que no han estat mai revolucionaris als llocs responsables, quan s'acabi aquesta revolució, els autèntics obrers en començarem una altra.

MIQUEL GAYOLÀ

La Revolució és dels seus forjadors

La trajectòria de la nostra revolució ha establert una nova modalitat de ordenació econòmica.

Ha estat precís oferir la sang, el pit, la vida. Ha estat imprescindible ofrenar i sacrificar existències. A la fi, però, el sentit ordenador i alliberador ha arribat.

Les forces de la civilització medieval han estat batudes. Les ciutats, el camp han estat coberts i regats amb sang d'obers i camperols. Per això ha fructificat. La nova situació és conseqüència i resultat de l'acció heroica del proletariat. La classe treballadora en el seu paper d'òrgan hereu i successor de l'estat capitalista, posseeix únicament els ressorts i els instruments que han de fomentar el principi d'emancipació de la única classe històricament progressiva.

Per això a través del país recobrat han sorgit les institucions de caràcter col·lectiu. El procés és lògic. En període revolucionari les forces es polaritzen. A un cantó els apologistes i els defensors retrògades, dels contrarevolucionaris. A un al-

tre cantó els partidaris i defensors del progrés i de la justícia reivindicativa.

Al nostre país, han aparegut aquests dos factors històricament clàssics.

S'han enfrontat, i, de les primeres topades n'ha sorgit una resultant elemental.

Ha estat establert el principi. La reacció amb el seu bagatge clerical — militar — feixista ha intentat abatre les forces en període d'unificació del proletariat. En els llocs estratègics on les classes han tingut el sentit conscient aguditzat ha triomfat el veritable concepte revolucionari. En llocs on la opressió i la força bruta ha preponderat, ha triomfat la força negativa de la contrarevolució.

Per això, precisament, ha estat creat un estat de fet.

Quina és i ha d'ésser, doncs la posició dels que han triomfat valent-se de la convicció de les consciències sense coacció i atenent-se als manaments i imposicions dels factors històricament progressius? Avui encara no és generalitzat i, per tant,

JOVENTUT COMUNISTA IBÈRICA (P. O. U. M.)

¡Joves obrers!
¡Joves camperols!
¡Joves treballadors de Catalunya!

La Joventut Comunista Ibèrica ha lluitat i segueix lluitant amb decisió i energia en tots els fronts de combat.

La J. C. I. ha perdut en aquesta guerra civil als seus millors camarades i a una bona part dels seus dirigents responsables.

La J. C. I. ha pagat un tribut de sang gloriós i desproporcionat a la gran lluita actual.

Però la lluita no ha acabat encara. Continuarà acarnissada i terrible fins la victòria total de les forces del proletariat revolucionari.

El feixisme ataca a mesura que passen els dies, amb més audàcia i energia. Es veu impotent, es veu perdut davant l'acció revolucionària de les nostres heroiques joventuts combatenques, i també davant la fermesa i l'entusiasme de tots els joves obrers i camperols.

Els joves comunistes volem ajudar, encara més, a guanyar la gran lluita actual. Per aquestes raons volem organitzar la gran columna juvenil proletària: la Columna de la Joventut Comunista Ibèrica.

Volem aplegar en ella als millors elements de la nova generació treballadora, tots els joves obrers i camperols de Catalunya.

Volem també armar-la amb els més moderns mitjans de combat i de la més perfecta organització i severa disciplina.

Us cridem, doncs, joves treballadors!

Us reclamem a les nostres fileres roges!

Us exigim que vingueu a la nostra gran Columna!

Per l'aixafament del feixisme!

Pel triomf del Socialisme!

Per l'alliberació de la Joventut Treballadora!

Tots, en massa, allistev-vos a la Columna de la Joventut Comunista Ibèrica.

El Comitè Executiu de la Joventut Comunista Ibèrica (P. O. U. M.)

no pot dir-se que sigui aquest o aquell. Però, sí pot dir-se que sigui a desgrat de doctrines, que malgrat els principis i que no obstant les orientacions que fomentant distintes ideologies les classes enjoudades i oprimides fins ara, per mitjà de la veritadera i honrada acció i Aliança obrera revolucionària. Han trobat i establert la veritable directriu i camí per a dirigir-se amb pas ferm i segur vers la definitiva alliberació.

Ha estat la Joventut de la nostra localitat d'Alp on aquesta Aliança Obrera revolucionària ha fructificat. Obrers i Camperols de partits i organitzacions fins ara en pugna en el camp polític o sindical han realitzat la seva unitat revolucionària, aquesta unitat ha portat l'establiment de les premises instauradores que porten en sí els camperols i els treballadors.

La unificació de criteris ha portat per consegüent la unificació d'acció. I, això ha permès el començament de l'edificació Socialista en la nostra localitat. Sense distinció de partit i d'organitzacions tots formem al mateix lloc. La Cooperativa i l'Aveng Obrer d'Alp, que concretarà l'afany d'alliberar-se del comerç privat i la destrucció de l'explotació del consumidor ha

estat obra de tots plegats. L'organització de futures Granjes d'explotació col·lectiva demostrarà que solament amb aquesta aportació sencilla de tots els estaments i organitzacions obreres i camperoles que s'aconsegueixi en els únics resultats reivindicatius de les masses veritablement revolucionàries. La nostra revolució ha fet sorgir una nova ordenació econòmica. Qui s'entesti en desentendre-la esdevindrà certament un contrarevolucionari. Les consciències i els esperits revolucionaris solament han de tenir avui, un postulat. Per mitjà de l'esforç comú de tots els obrers i camperols honrats de qualsevol matís o ideologia organitzar l'economia col·lectivista.

Un bon revolucionari avui ha de fer cas únicament dels fets i no de les paraules.

L'organització pràctica de la revolució ha de suplir la retòrica.

L'acció revolucionària ha d'arrancar la careta als disfressats de revolucionaris.

A Alp, ho prometem, serà comperta aquesta exigència de la revolució proletària. *J. Tressens*
Alp, 28 — 11 — 36.